

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SŽa/33/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015200540
Dátum vydania rozhodnutia:	06.10.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015200540.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: X. G., narodeného XX.X.XXXX, bez dokladov totožnosti, ID osoby: XXXXXX, štátneho príslušníka Ukrajiny, podľa vlastného udania v krajine pôvodu naposledy bytom I., ulica B. XX/A, aktuálne s miestom pobytu Pobytový tábor Rohovce, zastúpeného advokátkou Mgr. Jarmilou Karak Várgovou, so sídlom pracoviska Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu ČAS: MU-331-12/PO-Ž-2014 zo dňa 6.2.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/8/2015-46 zo dňa 20. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/8/2015-46 zo dňa 20. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-331-12/PO-Ž-2014 zo dňa 6.2.2015, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1, § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len "zákon o azyle") navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol mu doplnkovú ochranu.

Krajský súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľa neboli dôvodné a nemohli viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, ktoré je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci (že odporca nezisťoval, či navrhovateľ má povinnosť bojovať a to s poukazom na prebiehajúcu mobilizáciu pričom uviedol, že povolávací rozkaz už musel byť pre neho vydaný, tiež že odporca sa nezaoberal činnosťou hnutia OUN - Organizácie ukrajinských nacionalistov, podobne ako ani jeho zdravotným stavom ktorý bol jedným z dôvodov jeho odchodu z Ukrajiny), krajský súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Odporca navrhovateľa riadne poučil ako žiadateľa o azyl a podrobne ho vypočul k dôvodom jeho žiadosti o azyl, pričom mu poskytol dostatok

priestoru k tomu, aby v rozsahu ktorý sám navrhovateľ uznal za potrebný opísal dôvody, pre ktoré sa rozhodol o azyl požiadať. Spísanie obsiahleho dotazníka za prítomnosti tlmočníka netrvalo navrhovateľom prezentovaných 9 hodín, pričom (ako to vyplýva z jeho obsahu) obsiahlosť dotazníka nevyplývala z konania odporcu, ale z dĺžky a obsiahlosti odpovedí navrhovateľa. Odporca teda správne navrhovateľa neobmedzoval v jeho slovných prejavoch. Je paradoxom, že takýto korektný prístup odporcu k navrhovateľovi sa stal objektom kritiky navrhovateľa.

V súvislosti s touto námietkou súd poukázal na skutočnosť, že azylové konanie je špecifickým správnym konaním, v ktorom nevyplýva pre odporcu povinnosť vyhľadávať, resp. preukazovať dôvody udelenia azylu jeho žiadateľovi, ale výlučne posúdiť, či žiadateľom prezentované dôvody sú takými, v dôsledku ktorých je dôvod na udelenie azylu. V rozsahu dôvodov podanej žiadosti o azyl odporca následne postupom podľa ust. § 19a zákona o azyle žiadosť posúdi.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporca neexistoval, či navrhovateľ má povinnosť bojovať a to s poukazom na prebiehajúcu mobilizáciu pričom uviedol, že povolávací rozkaz už musel byť pre neho vydaný, súd konštatoval, že navrhovateľ sa vznesením tejto námietky (včítane jeho ústneho prednesu na pojednávaní pred súdom) zjavne pokúšal zmeniť svoje predchádzajúce výpovede rozšírením dôvodov svojej žiadosti o azyl. Navrhovateľ sa nikdy nezmienil o tom, že by mal byť zmobilizovaný, resp. že by mu mal byť doručovaný (či na jeho meno vydaný) rozkaz k nástupu do ukrajinskej armády. Nebolo teda dôvodu k tomu, aby odporca vykonal dokazovanie v smere vytknutom navrhovateľom v podanom opravnom prostriedku. Teda nebolo dôvodu k tomu, aby sa odporca zaoberal, resp. vykonal dokazovanie na otázku, či navrhovateľ podlieha mobilizácii.

Súd rovnako neprihliadol na námietku, že odporca sa nezaoberal činnosťou hnutia OUN - Organizácie ukrajinských nacionalistov a poukázal na to, že navrhovateľ sám uviedol, že v roku 2004 ho napadli muži o ktorých sa domnieval že sú členmi OUN a to z dôvodu jeho príslušnosti k ruskej národnosti. Aj keby tomu tak bolo, odporca správne poukázal na skutočnosť, že sa voči navrhovateľovi jednalo o ojedinelý útok. Súd navyše dodáva, že ak sa tento útok udial z dôvodu, ktorý predniesol navrhovateľ, nemohol viesť k pozitívnemu rozhodnutiu odporcu, nakoľko k nemu malo dôjsť 10 rokov pred tým, ako navrhovateľ o azyl požiadal. Preto nebolo potrebné, aby odporca v navrhovateľom naznačenom smere vykonal osobitné dokazovanie. I napriek tomu odporca takéto dokazovanie vykonal, avšak zjavne vo vzťahu k skúmaniu eventúálnych rizík vážneho bezprávia pre prípad návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu.

Súd prvého stupňa nezohľadnil námietku týkajúcu sa zdravotného stavu navrhovateľa z dôvodu, že navrhovateľ sa nikdy pred odporcom nezmienil o svojom zlom zdravotnom stave. Na štandardne položenú otázku, týkajúcu sa jeho zdravotného stavu odpovedal, že sa cíti dobre a tiež, že lekárka pôsobiaca v zariadení odporcu v Humennom ho nastavila na dobrú liečbu, začo jej je vďačný. Skutočnosť, že počas pobytu na Ukrajine nevyhľadal lekársku pomoc na tomto konštatovaní nič nemení. Navrhovateľ nikdy odporcovi nesignalizoval žiadne závažné zdravotné problémy. Navyše navrhovateľ túto námietku odôvodňoval - preukazoval lekárskou správou, podľa ktorej v jeho prípade ide o zlyhávanie ľavej komory s ťažkosťami pri veľkom zaťažení s tým, že bol objednaný na hospitalizačné vyšetrenie s perspektívou koronografie. Táto lekárska správa je však datovaná 20.2.2015, teda dva týždne po vydaní napadnutého rozhodnutia. Navyše samotná lekárska správa popiera navrhovateľovo tvrdenie, že na Ukrajine nevyhľadal lekársku pomoc, nakoľko sa v nej uvádza, že navrhovateľ je dlhodobo liečený na art. hypertenziu.

Za nedôvodnú považoval krajský súd námietku, že odporca sa nezaoberal možnosťou udelenia azylu z humanitárnych dôvodov, pričom poukázal na skutočnosť, že na udelenie azylu podľa tohto zákonného ustanovenia však nie je zákonný nárok a jeho udelenie záleží výlučne na rozhodnutí odporcu. Preto skutočnosť, že odporca nepostupoval v prípade navrhovateľa podľa ust. § 9 zákona o azyle odporca nebol povinný odôvodňovať. Táto povinnosť by mu nastala iba v prípade, ak by navrhovateľ o azyl z humanitárnych dôvodov požiadal, čo sa však nestalo.

V súvislosti s nedôveryhodnosťou navrhovateľa súd poukázal na to, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že nedôveryhodnosť navrhovateľa nebola určujúcim faktorom vydania negatívneho rozhodnutia, ktoré navrhovateľ napadol podaným návrhom.

Súd sa nestotožnil s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci ani vo vzťahu k azylu vzhľadom na to, že odporca správne navrhovateľom uvádzané dôvody (všeobecne nepriaznivou situáciou na

Ukrajine - konkrétne útokom, ktorého objektom sa z dôvodu svojej ruskej národnosti mal stať v roku 2004 a ďalej tým, že v roku 2013 bol oslovený neznámymi mužmi, ktorí ho nahovárali k tomu, aby bojoval za peniaze a keď to odmietol, bol zbitý) vyhodnotil ako také, ktoré nemôžu viesť k udeleniu azylu a aj podľa názoru súdu iba všeobecne nepriaznivá situácia v krajine pôvodu žiadateľa o azyl sama o sebe nie je dôvodom na udelenie azylu. Súd takéto pochybenie nezistil ani vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany, pričom poukázal na to, že z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že navrhovateľ nemal žiadne problémy so štátnou mocou, nebol trestne stíhaný, nebol mu uložený trest smrti a teda mu nehrozí ani jeho výkon. Pokiaľ v roku 2013 aj bol fyzicky napadnutý, iba z tohto prípadného ataku voči nemu nie je možné predpokladať, žeby v prípade návratu bol objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu. Ako to vyplýva zo správ o aktuálnej bezpečnostnej situácii na Ukrajine, situácia v regióne pôvodu navrhovateľa je pokojná. Teda možno spoľahlivo konštatovať, že neposkytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi bolo dôvodné. V tejto súvislosti je však na mieste poukaz na skutočnosť, že odporca vo vzťahu k vyhodnoteniu aktuálnej bezpečnostnej situácie v odôvodnení rozhodnutia nekonkretizoval zdroje informácií, i keď v skutočnosti dokazovanie v tomto smere vykonal.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom pripomenul, že požiadal o udelenie azylu resp. doplnkovej ochrany z dôvodov, že nesúhlasí so súčasnou politikou štátu, že Ukrajina vedie vojnu, že nechce zabíjať Rusov a ani Ukrajincov, že bol terčom útokov z dôvodu národnostnej neznášanlivosti a že má vážne zdravotné problémy, napriek tomu odporca vydal rozhodnutie, ktorým mu neudelil azyl a neposkytol ani doplnkovú ochranu. Nesúhlasil so závermi vyslovenými krajským súdom a prostredníctvom právnej zástupkyne namietať, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Právna zástupkyňa navrhovateľa v súvislosti všeobecnou mobilizáciou a povinnosťou zúčastniť sa bojov namietala konštatáciu súdu, že „navrhovateľ sa jej vznesením zjavne pokúša zmeniť svoju, resp. svoje predchádzajúce výpovede rozšírením dôvodov svojej žiadosti o azyl. Navrhovateľ sa totižto nikdy nezmienil o tom, že by mal byť zmobilizovaný, resp. že by mu mal byť doručený (či na jeho meno vystavený) rozkaz nástupu do ukrajinskej armády." Poukázala na to, že nikdy netvrdili, že navrhovateľ povolávací rozkaz dostal. Navrhovateľ sa len domnieva, vzhľadom na štvrtú vlnu mobilizácie, že na jeho meno už bol povolávací rozkaz vydaný. Navrhovateľ od začiatku tvrdil, že nesúhlasí s politikou Ukrajiny a nechce zabíjať ani Rusov ani Ukrajincov, aj vo svojom vyhlásení o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany uviedol, že „Bojím sa o svoj život z dôvodu vojnového konfliktu na Ukrajine. Pretože mňa ako bývalého vojaka nútili, aby som išiel bojovať na východ Ukrajiny s čím ja nesúhlasím." Preto nemožno súhlasiť s názorom súdu, že sa navrhovateľ snaží rozšíriť dôvody svojej žiadosti. Navrhovateľ svoje obavy pred bojom od začiatku pred odporcom prezentoval. Je pravdou, že navrhovateľ o sebe nehovoril ako o dezertérovi alebo nespomínal všeobecnú mobilizáciu, nakoľko sa s týmito pojmami oboznámil až neskôr. Navrhovateľovi však nemožno vyčítať, že takto presne svoj status nepomenoval nakoľko odporca mal množstvo informácií z pohovoru s navrhovateľom a aj z ďalších zápisníc, že navrhovateľ sa obáva nastúpenia do armády a zabíjania svojich krajanov. Je preto nezmyselné tvrdenie súdu na strane 12 rozhodnutia, že „navrhovateľ nikdy v priebehu konania pred odporcom ako dôvod svojej žiadosti o azyl neprezentoval obavu z nenastúpenia do vojska z dôvodu mobilizácie. Preto nebolo dôvodu k tomu, aby odporca jeho osobu posudzoval ako osobu, ktorá sa vyhla vojenskej službe, resp. ako dezertéra. Naviac súd dospel k presvedčeniu, že takéto dodatočné tvrdenia navrhovateľa sú iba účelové." Tieto tvrdenia sa nezakladajú na pravde a opätovne nesprávne poukazujú na nedôveryhodnosť navrhovateľa.

Súd vo svojom rozhodnutí na strane 9 k námietke týkajúcej sa zdravotného stavu navrhovateľa uviedol, že „Navrhovateľ sa pred odporcom nikdy nezmienil o svojom zlom zdravotnom stave." Ďalej uvádza „navrhovateľ nikdy odporcovi nesignalizoval žiadne závažné zdravotné problémy." Toto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Navrhovateľ od začiatku uvádzal svoje zdravotné problémy ako jeden zo

zásadných dôvodov prečo opustil Ukrajinu. Pri pohovore pred odporcom na strane 5 až 6 dotazníku jasne uvádzal, že už na Ukrajine mal vážne zdravotné problémy, a že aj po príchode na Slovensko opakovane potreboval rýchlu zdravotnú pomoc. Odporca preto vedel, že navrhovateľ má vážne zdravotné problémy. Navrhovateľovi zistili poruchu srdca už pri vstupnej prehliadke v Záchytnom tábore v Humennom dňa 12.11.2014, ktorú priložil k odvolaniu, preto nemožno súhlasiť s tvrdením súdu, že niektoré lekárske správy boli vydané až pred vydaním rozhodnutia, nakoľko prvá lekárska správa bola vstupná prehliadka, ktorá bola pred vydaním rozhodnutia. A je samozrejmé, že zdravotný stav navrhovateľa si vyžadoval ďalšie vyšetrenia, ktoré sú aj neskoršieho dátumu. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že navrhovateľ následne navštevoval lekára v Pobytovom tábore v Rohovciach, preto odporca musel mať vedomosť o plánovaných vyšetreniach navrhovateľa a k podrobnému zisteniu zdravotného stavu navrhovateľa si mal vyžiadať súhlas navrhovateľa s oboznámením sa s lekárskou dokumentáciou, prípadne predĺžiť lehotu na vydanie rozhodnutia do doby, kým sa oboznámi so všetkými relevantnými informáciami. Nemožno teda argumentovať, že navrhovateľ netvrdil, že má vážne zdravotné problémy, nakoľko to tvrdil a odporca zároveň o jeho zlom zdravotnom stave musel vedieť napríklad aj z dôvodu, že migračný úrad je príslušný na súhlas s úhradou peňažných výdavkov na liečbu pre žiadateľov o azyl. Poukázala na nesprávne tvrdenie súdu, že „na štandardne položenú otázku, týkajúcu sa jeho zdravotného stavu odpovedal, že sa cíti dobre a tiež, že lekárka pôsobiaca v zariadení odporcu v Humennom ho nastavila na dobrú liečbu, začo jej je vďačný." Navrhovateľovi nebola priamo položená otázka ohľadom jeho zdravotného stavu! Odporca mu položil len štandardnú otázku, či mu jeho zdravotný stav dovoľuje vypovedať (str. 1, dotazníka)! Vyššie uvedené tvrdenia navrhovateľa, boli súčasťou odpovede na otázku „Prečo ste sa teda rozhodli z tohto miesta odísť na Slovensko?"; na strane 13 dotazníka. V celom dotazníku nenájdeme zmienku, žeby sa odporca informoval o zdravotnom stave navrhovateľa, aj keď navrhovateľ svoje zdravotné problémy opakovane spomína vo viacerých odpovediach na iné otázky. Odporca preto úplne odignoroval navrhovateľove zdravotné problémy, nie že o nich nevedel. Následne aj krajský súd nesprávne argumentuje, že navrhovateľ odporcovi nesignalizoval vážne zdravotné problémy.

Zároveň súd uviedol, že „samotná lekárska správa popiera navrhovateľovo tvrdenie, že na Ukrajine nevyhľadal lekársku pomoc, nakoľko sa v nej uvádza, že navrhovateľ je dlhodobo liečený na art. hypertenziu." Navrhovateľ však v Zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 10.11.2014, uviedol na otázku či sa na niečo liečil, že má problémy s vysokým tlakom. Lieky na vysoký krvný tlak mu predpísal pred rokmi lekár po známosti a ďalej jeho zdravotný stav nesledoval. Navrhovateľ vôbec netušil, že môže mať tak vážne choré srdce, to sa dozvedel až na vstupnej prehliadke v Záchytnom tábore v Humennom. Ide jednoznačne o nesprávne tvrdenia súdu, ktoré sú v rozpore so skutočnosťou a môžu (a to aj cielene) vyvolať dojem nedôveryhodnosti navrhovateľa.

Navrhovateľ sa naďalej lieči a navštevuje kardiológa nakoľko pri jeho diagnóze, zlyhávajú ľavej komory srdca, je zdravotná starostlivosť nevyhnutná. Jeho veľmi zlý zdravotný stav by mal byť jednoznačne posúdený jednak z hľadiska individuálnych dôvodov pre poskytnutie doplnkovej ochrany, ako aj z hľadiska udelenia humanitárneho azylu.

Právna zástupkyňa ďalej namietala, že súd sa nezaoberal námietkou vytykajúcou, že odporca sa nezaoberal činnosťou OUN a poukázala na to, že, v konaniach o medzinárodnej ochrane ide o prospektívne rozhodovanie, teda o posudzovanie strachu z prenasledovania v budúcnosti a preto sa odporca mal a musel zaoberať aj hrozbou prenasledovania zo strany hnutia OUN.

Právna zástupkyňa tiež namietala, že k námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporcu súd uviedol, že „nebolo potrebné, aby odporca vyhľadával a konkretizoval informácie viažuce sa k nim, nakoľko ani jeden z týchto navrhovateľom prezentovaných dôvodov nepreukazoval existenciu dôvodu udelenia azylu." Vo vzťahu k poskytnutiu doplnkovej ochrany sa súd vyjadril, že „odporca vo vzťahu k vyhotoveniu aktuálnej bezpečnostnej situácie v odôvodnení rozhodnutia nekonkretizoval zdroje informácií, i keď v skutočnosti dokazovanie v tomto smere vykonal." K uvedenému chceme uviesť, že odporca má povinnosť uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na vydanie rozhodnutia, prikazuje mu to priamo zákon.

V súvislosti so všeobecnou situáciou v mieste bydliska navrhovateľa právna zástupkyňa nesúhlasila s konštatovaním súdu, že situácia v mieste jeho pôvodného bydliska je pokojná, preto tento nespĺňa podmienky na poskytnutie medzinárodnej ochrany vo forme doplnkovej ochrany z dôvodu existencie vážneho bezprávia v krajine jeho pôvodu. Zdôrazňuje, že navrhovateľ je bývalý dôstojník a na Ukrajine

prebieha mobilizácia, teda navrhovateľ by bol povinný zúčastniť sa bojov (nech by sa vrátil kamkoľvek na Ukrajinu). Na tomto mieste preto odkazuje na argumenty uvedené pod písm. a) odvolania a rovnako na informácie o krajine pôvodu, ktoré docitovali v opravnom prostriedku. Je zrejmé, že prebieha ďalšia, štvrtá vlna mobilizácie a ukrajinská vláda plánuje povolať do armády ďalších ľudí, s cieľom zvýšiť veľkosť armády. Navrhovateľ podlieha odvodovej povinnosti až do veku 65 rokov. Preto by navrhovateľ bol nútený ísť bojovať, čo je podstatou jeho azylovej žiadosti. Navyše, s ohľadom na tvrdenia navrhovateľa, že na Ukrajine sa už nemá kam vrátiť (navrhovateľ uvádza, že nevie, čo sa stalo s bytom v I., cestoval z miesta na miesto po celej Ukrajine, aby bol v bezpečí a mohol viesť normálny život), je záver krajského súdu o existencii zázemia v mieste jeho bydliska a pokojnej situácii v ňom, nelogická.

Podľa názoru právnej zástupkyne navrhovateľ spĺňa podmienky pre udelenie azylu, nakoľko mu hrozí prenasledovanie z politických a národnostných dôvodov, pôvodcami prenasledovania v navrhovateľovom prípade bude štát spolu s neštátnymi aktérmi, pričom opodstatnenosť navrhovateľových obáv preukazujú správy uvedené v opravnom prostriedku. Navrhovateľ zároveň spĺňa podmienky poskytnutia doplnkovej ochrany z dôvodu zlej bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu, i z dôvodu individuálneho ohrozenia - neľudského a ponižujúceho zaobchádzania v zmysle § 2 písm. f/ bod 3 zákona o azyle, a to aj s ohľadom na jeho zlý zdravotný stav.

Na základe uvedeného navrhol krajský súd zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Oporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa trval na tom, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, vychádzalo zo správneho právneho posúdenia veci, nie je v rozpore s obsahom spisu a je preskúmateľné. Rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť.

K námietke ohľadne všeobecnej mobilizácii a povinnosti navrhovateľa zúčastniť sa bojov, odporca súhlasil s názorom súdu, že navrhovateľ v konaní pred súdom rozšíril dôvody podanej žiadosti o azyl (štát ako pôvodca prenasledovania). Počas vstupného pohovoru navrhovateľ uviedol, že nechce zabíjať krajanov, pričom opísal, že bol zbitý neznámymi osobami, ktorí nútili mužov ísť bojovať proti svojim krajanom. V konaní pred odporcom navrhovateľ neuvádzal, že by utiekol v dôsledku mobilizácie, ani neuvádzal, že by mal problémy so štátnymi orgánmi z dôvodu nenastúpenia do armády. Na základe uvedeného je záver odporcu a súdu o tom, že navrhovateľ mal problémy s neštátnymi aktérmi (a nie so štátom v dôsledku nenastúpenia do armády), správny. Odporca uviedol, že v žalobnom návrhu proti rozhodnutiu prvostupňového súdu navrhovateľ nesprávnym spôsobom chápe pojem mobilizácia, nakoľko mal iba problémy s tretími osobami, ktoré ho zbili. V konaní pred odporcom navrhovateľ uvádzal svoje obavy pred bojkovaním na východe Ukrajiny, do ktorého bol údajne nútený zo strany neštátneho pôvodcu, a nie štátneho. Uvedené konštatovanie je pravdivé, nakoľko sa zakladá na samotnej výpovedi navrhovateľa, a námietka, že navrhovateľ nepoužil pred odporcom správny pojem (mobilizácia) nie je dôvodná, nakoľko žiadne problémy v dôsledku mobilizácie, ktoré by ho nútili opustiť krajinu pôvodu, nemal. Odporca je povinný preskúmať žiadosť na základe dôvodov, ktoré v konaní uvedie samotný navrhovateľ, preto je uvedená námietka navrhovateľa nedôvodná, a záver krajského súdu, uvedený na strane 12 napadnutého rozsudku, správny.

K námietke týkajúcej sa zdravotného stavu navrhovateľa, odporca trval na tom, že navrhovateľ sa nikdy pred odporcom nezmienil o svojom vážnom zdravotnom stave. Počas vstupného pohovoru navrhovateľ uviedol, že v krajine pôvodu bol malátny a slabý a po príchode na Slovensko bol dvakrát ošetrovaný po príchode rýchlej zdravotnej služby, pričom bol vždy po ošetrovaní prepustený. Taktiež uviedol, že sa cíti dobre, a s nastavenou liečbou je spokojný. Ďalšie zdravotné problémy a dôkazy o nich, ani ich možný vplyv na konanie, prípadne zámer požiadať o azyl z humanitných dôvodov, neuvádzal. Nakoľko v konaní pred odporcom navrhovateľ na margo svojho zdravotného stavu uviedol, že má len problémy s tlakom, cítil sa dobre, s liečbou bol spokojný, a o iných zdravotných problémoch odporcu relevantne neinformoval, možno uviesť, že záver súdu o tom, že navrhovateľ odporcovi nikdy nesignalizoval žiadne závažné zdravotné problémy, je pravdivý. Tvrdenie o tom, že navrhovateľ od začiatku uvádzal svoje zdravotné problémy ako jeden zo zásadných dôvodov prečo opustil Ukrajinu (dôvody na udelenie azylu),

nie je objektívne, nakoľko navrhovateľ prišiel na západ Ukrajiny po problémoch s neznámymi osobami, a až následne po tom, čo pociťoval búšenie srdca, nevyhľadal lekársku pomoc na území Ukrajiny, ale odišiel na územie Slovenskej republiky, kde žiadal o azyl z politických dôvodov. Je potrebné uviesť, že okrem výpovede, v ktorej navrhovateľ uvádzal iba svoje problémy s tlakom a búšením srdca (ktoré sa zlepšili medikamentóznou liečbou), navrhovateľ neuvádzal, že by mal mať poruchu srdca, a z toho dôvodu na základe lekárskeho správ žiada o udelenie azylu z humanitných dôvodov. Prvú lekársku správu (Správa o ambulantnom vyšetrení zo dňa 20.02.2015) navrhovateľ predložil až v žalobe voči napadnutému rozhodnutiu odporcu. Nakoľko uvedená správa bola vypracovaná po vydaní rozhodnutia odporcu, tvrdenie súdu o neexistencii správ pred vydaním rozhodnutia, je pravdivé. Ďalšie lekárske správy, datované pred vydaním rozhodnutia odporcu navrhovateľ predkladá až v konaní pred druhostupňovým súdom. Nakoľko dokazovanie v tomto smere v konaní pred prvostupňovým súdom nedoplnil a ani neuvádzal existenciu uvedených lekárskeho správ, prvostupňový súd rozhodol na základe skutkového stavu do momentu kedy bolo uznesením vyhlásené dokazovanie za skončené, preto v tomto smere nemožno namietat' záver prvostupňového súdu.

Odporca reagoval aj na námietku zdravotných problémov navrhovateľa zistených pri vstupnej prehliadke a poukázal nato, že vstupná prehliadka navrhovateľa sa konala dňa 12.11.2014. Vstupný pohovor s navrhovateľom vykonal odporca dňa 19.11.2014 (7 dní po vykonaní vstupnej prehliadky), preto, ak by bol navrhovateľ znepokojený svojim zdravotným stavom a chcel by žiadať o udelenie azylu z humanitných dôvodov, mal tak urobiť, a predložiť odporcovi lekársku správu ako podklad pre rozhodnutie. Bremeo tvrdenia v tomto prípade musí uniesť navrhovateľ. Iba navrhovateľ je oprávnený nakladať so svojou zdravotnou dokumentáciou, ktorá podlieha ochrane osobných údajov. Odporca počas vstupného pohovoru položil navrhovateľovi základnú otázku o zdravotnom stave a jeho vplyve na výpoveď. Nakoľko sa navrhovateľ na vážne zdravotné problémy s dopadom na konanie nest'ážoval (považoval svoj zdravotný stav za lepší), nebolo povinnosťou odporcu klásť mu doplňujúce otázky o jeho zdravotnom stave. Odporca nedisponuje zdravotnou dokumentáciou navrhovateľa, preto si nemôže vyžiadať zdravotnú dokumentáciu navrhovateľa bez zákonného dôvodu a spolupráce s navrhovateľom. Pokiaľ navrhovateľ sám neprejavil vôľu oboznámiť odporcu so svojim zdravotným stavom, odporca nemohol ex offio vykonať žiadne iné dokazovanie. Základná otázka o zdravotnom stave bola navrhovateľovi položená (navrhovateľ informoval odporcu iba o problémoch s tlakom), v konaní bol navrhovateľ riadne poučený, že môže odporcovi do vydania rozhodnutia predkladať dôkazy o rôznych skutočnostiach tvoriacich podklad pre rozhodnutie (navrhovateľ nepredložil žiadne lekárske správy, ani iné dôkazy), preto odporca svojim postupom v konaní nepochybil. O zdravotnom stave navrhovateľa môže byť informovaný iba lekár (nie je zamestnancom odporcu), ktorý musí na základe osobitného zákona dodržiavať lekárske tajomstvo, preto ak navrhovateľ do vydania rozhodnutia neinformoval povereného zamestnanca odporcu o svojom zdravotnom stave a zároveň nežiadal na základe uvedeného o udelenie azylu z humanitných dôvodov, odporca nepochybil, keď sa úvahou o (ne)udelení azylu z humanitárnych dôvodov nezaoberal. Ak by sa navrhovateľ domáhal uplatnenia § 9 zákona o azyle už v konaní pred odporcom a argumentoval by, prečo by mu mal byť udelený azyl z humanitných dôvodov, vtedy by bolo povinnosťou odporcu sa s tvrdeniami navrhovateľa vysporiadať (ISža/19/2009). Odporca nemá právnu povinnosť uvádzať, resp. domýšľať si právne dôvody na udelenie azylu za navrhovateľa, tie musí uplatniť navrhovateľ. Je potrebné uviesť, že navrhovateľ má povinnosť spolupráce s odporcom. V zmysle § 6 ods. 3 zákona o azyle je navrhovateľ povinný uviesť pravdivo a úplne všetky skutočnosti súvisiace s jeho žiadosťou o udelenie azylu. Žiadateľ dostatočným spôsobom nevyužil možnosť vyhľadať lekársku pomoc v krajine pôvodu. Ako vyplynulo z konania pred odporcom ako aj konania pred súdom, navrhovateľ nikdy neuvádzal, že by mu bola zo strany krajiny pôvodu odmietnutá zdravotná starostlivosť (lekára nenavštívil), resp. že by bola nedostatočná. Na základe vyššie uvedeného je preto preukázané, že odporca dostatočným spôsobom zistil skutkový stav veci a nepochybil keď sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal otázkou možnosti udelenia azylu z humanitných dôvodov. Navrhovateľ v konaní pred odporcom neuvádzal také dôvody, ktorými by bol odporca povinný sa riadiť pri správnej úvahe použitia § 9 zákona o azyle.

Odporca nesúhlasil s námietkou vytýkajúcou, že sa nezaoberal činnosťou hnutia OUN, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by bol navrhovateľ prenasledovaný uvedenými osobami, a uvedené konanie, ako

ho navrhovateľ opísal, nenaplnilo definíciu prenasledovania v zmysle ustanovenia § 2 písm. d/ zákona o azyle. Súd faktom o veľkom časovom odstupe navrhovateľových problémov iba zdôraznil, že navrhovateľovi nehrozi prenasledovanie z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle. V súvislosti s námietkou navrhovateľa o tom, že sa roky bojí nastúpiť do armády, preto sa nepokúsil vyhľadať pomoc u príslušných orgánov, je potrebné uviesť, že uvedené navrhovateľ v konaní pred odporcom nikdy netvrdil. V konaní pred odporcom iba v súvislosti s problémami s neznámymi osobami uviedol, že nechce bojovať proti svojim krajanom.

K námietke týkajúcej sa všeobecnej situácie v mieste bydliska navrhovateľa odporca trval na správnosti záveru, že v prípade navrhovateľa nie sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, a to z dôvodu, že v oblasti (z ktorej pochádza) nedochádza k vážnemu a individuálnemu ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas ozbrojeného konfliktu. Navrhovateľove obavy z nástupu do armády, vyjadrené iba v konaní pred súdom (nie v konaní pred odporcom), nie sú dôvodné, nakoľko navrhovateľ (bývalý vojak) nemal zo strany štátu žiadne problémy v súvislosti s povolaním do armády (neexistuje žiaden povolávací rozkaz). Navrhovateľove námietky o jeho zdravotnom stave a schopnosti boja v armáde (resp. záujmu o jeho osobu ako bývalého vojaka) sa podľa názoru odporcu vzájomne vylučujú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 6. októbra 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azyllanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azyllant odišiel z krajiny pôvodu a azyllant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azyllanta alebo osoby podľa písmena a/ do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1/ ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl.

V predmetnej veci bol predmetom odvolacieho konania rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odvolací súd sa s námietkami navrhovateľa vytykajúcimi nedostatočne zistený skutkový stav resp. nesprávne právne posúdenie veci nestotožnil.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu ((MU-ODZS-2015/000015-026), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Na informácie o krajine pôvodu, z ktorých odporca pri rozhodovaní vychádzal, poukázal na viacerých miestach svojho rozhodnutia a i keď v súvislosti s vyhodnotením aktuálnej bezpečnostnej situácie zdroj informácií presne nešpecifikoval, čo dôvodne vytykal i súd prvého stupňa, neboli pochybnosti, že zdroje informácií tak ako vyplývajú z obsahu administratívneho spisu možno identifikovať a na tieto skutočnosti v tomto smere odporca dokazovanie vykonal. Preto prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia a formálne zopakovanie administratívneho konania z tohto dôvodu nepredstavujúce vo vzťahu k skutkovej stránke veci dosiahnutie priaznivejšieho rozhodnutia, nepovažoval súd za dôvodné. Súd prvého stupňa mal preto dôvodne za dostatočne preukázané z akých podkladov odporca vychádzal a na ich základe ustálené závery odporcu považoval za správne a jeho rozhodnutie za zákonné (v súlade s § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku).

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav odvolací súd uvádza, že takéto tvrdenie

za situácie, keď navrhovateľ sám v konaní pred odporcom neuvádzal také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by objektívne vyvolali potrebu vykonania takého dokazovania, nemožno považovať takéto námietky za dôvodné.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Navrhovateľ vo svojich vyjadreniach pri výsluchoch resp. v dotazníku uvádzal, že mu hrozí politické prenasledovanie, lebo ako vojak musí ísť bojovať, čo odmietol, lebo je ruskej národnosti a nechce ísť bojovať proti ruským spoluobčanom. Vo vyhlásení žiadosti o azyl zo dňa 11.10.2014 žiadal o azyl z politických dôvodov, lebo nesúhlasí s politikou Ukrajiny, z dôvodu vojnového konfliktu sa bojí o svoj život, lebo ho nútili bojovať na východe Ukrajiny s čím nesúhlasil - na Ukrajine pôsobia rôzne skupiny, ktoré robia nábor aby muži išli za peniaze bojovať a zabíjať ľudí na východe Ukrajiny. Spomenul incident z roku 2004, kedy ho mali napadnúť muži, o ktorých sa domnieval, že sú členmi OUN z dôvodu jeho príslušnosti k ruskej národnosti a v roku 2013, kedy mal byť nabádaný ísť bojovať za peniaze, čo odmietol, za čo bol nazvaný zradcom a zbitý.

Odporca tieto navrhovateľom uvádzané skutočnosti náležitým spôsobom vyhodnotil a aj keď nevyhlásil, že k nim mohlo dôjsť, dostatočne presvedčivo zdôvodnil, prečo v nich nevidel prenasledovanie zo strany štátnych orgánov, politických strán či hnutí a ani neštátnych aktérov. Zdôraznil, že pri incidente v roku 2004 išlo o ojedinelý akt prejavu neznášanlivosti, ku ktorému došlo pred desiatimi rokmi a odvtedy sa už neopakoval, pričom navrhovateľ tento útok ani neohlásil na políciu. V súvislosti s incidentom v roku 2013 odporca tento posúdil ako prejav fyzického násillia bez akéhokoľvek rasového, národnostného, náboženského alebo politického aspektu, pričom ani v tomto prípade sa navrhovateľ nepokúsil vyhľadať pomoc príslušných štátnych orgánov - polície.

Krajský súd ani po vyhodnotení námietok vznesených v opravnom prostriedku nespochybnil záver, ku ktorému dospel odporca, že v danom prípade sa nepreukázalo, že by navrhovateľ bol v krajine pôvodu prenasledovaný resp. že by mal dôvodnú obavu z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, s ktorým záverom možno súhlasiť.

Je potrebné pripomenúť, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu pravdivosti tvrdení navrhovateľa o spomínaných incidentoch tak ako ich uvádzal, navrhovateľ nepreukázal, že sa obrátil na políciu resp. táto mu odporela poskytnúť požadovanú ochranu.

Po podaní návrhu na súd boli navrhovateľove tvrdenia prezentované s doplneným významom, keďže je pravdou, že navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom ako dôvod pre medzinárodnú ochranu obavu z nenastúpenia do armády z dôvodu mobilizácie neuvádzal, preto odporcovi nemožno vyčítať, že konkrétne na takto modifikovanú okolnosť nevykonal dokazovanie. Treba súhlasiť s konštatovaním súdu prvého stupňa, že azylové konanie je špecifickým správnym konaním, v ktorom nevyplýva pre odporcu povinnosť vyhľadávať, resp. preukazovať dôvody udelenia azylu jeho žiadateľovi, ale výlučne posúdiť, či žiadateľom prezentované dôvody sú takými, v dôsledku ktorých je dôvod na udelenie azylu. V danom prípade nebolo vyvrátené, že odporca posúdil žiadosť v rozsahu a obsahu dôvodov v nej postupom podľa ust. § 19a zákona o azyle.

V súvislosti s takto modifikovaným tvrdením navrhovateľa však treba pripomenúť, že snaha vyhnúť sa

nástupu na vojenskú službu nie je sama osebe dôvodom na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle a za strach z prenasledovania nemožno bez ďalšieho považovať púhu obavu z možného trestného stíhania za prípadnú dezerciu z armády. Branná povinnosť je legitímnou občianskou povinnosťou a podľa Ženevskej konvencie vyhýbanie sa nástupu na vojenskú službu alebo dezercia z armády napriek ich trestnosti, nepredstavuje dôvod pre udelenie medzinárodnej ochrany.

Navrhovateľom dodatočne uvádzané tvrdenia o možnom vystavení povoláacieho rozkazu pre jeho osobu a tak naznačené obavy z prípadného nástupu na vojenskú službu možno v súvislosti s jeho inými námietkami o jeho zlom zdravotnom stave a z toho vyplývajúcej zrejmej neschopnosti boja v armáde aj podľa názoru odvolacieho súdu možno považovať za vzájomne sa vylučujúce, na čo poukázal aj súd prvého stupňa, preto ich nebolo možné zohľadniť.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca dôvodne skúmal, či navrhovateľovi hrozí v prípade návratu do vlasti hrozba vážneho bezprávia a či teda spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

Vo vzťahu k tejto forme medzinárodnej ochrany, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

Odporca uviedol a súd prvého stupňa sa s tým stotožnil, že z výpovede navrhovateľa vyplynulo, že nebolo nikdy proti nemu vedené trestné konanie, nebol väznený, zatknutý a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi, nebol vystavený mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Je treba súhlasiť aj s posúdením situácie v regióne pôvodu navrhovateľa ako pokojnej, keďže konflikt je izolovaný vo východných častiach Ukrajiny, teda v inom regióne, než z ktorého navrhovateľ pochádza a odkiaľ pricestoval na Slovensko, pričom jeho intenzita aj v dotknutých oblastiach výrazne kolíše. Situáciu na Ukrajine teda nemožno označiť za „totálny konflikt“, pretože prebiehajúci ozbrojený konflikt nedosahuje takú intenzitu, aby bolo opodstatnené sa domnievať, že každému civilistovi z dôvodu jeho prítomnosti na území Ukrajiny by hrozilo vážne bezprávie v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

V súvislosti s tvrdenými obavami navrhovateľa z mobilizácie resp. nástupu do armády je však potrebné tiež pripomenúť, že za vážne bezprávie nemožno považovať nutnosť zapojenia sa do prípadného konfliktu z hľadiska brannej povinnosti, pretože výkon vojenskej služby je jednou zo základných štátno-právnych povinností a preto pokiaľ odporca dospel k záveru, že v prípade navrhovateľa sa nepreukázala žiadna skutočnosť, ktorej by vyplývalo, že by navrhovateľ bol vystavený skutočne vážnemu bezpráviu, s ktorým záverom sa stotožnil aj súd prvého stupňa, bolo potrebné s takýmto záverom súhlasiť.

V predmetnej veci teda neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí

odkazuje.

Odvolací súd k námietke navrhovateľa, že mu mal byť udelený azyl z humanitných dôvodov, považuje za dôležité uviesť, že zákon o azyle výslovne neukladá povinnosť správneho orgánu uviesť do výroku negatívne rozhodnutie o neudelení azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle. Keďže nejde o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu, ktorý nie je preskúmateľný súdom, námietka navrhovateľa, že správny orgán sa možnosťou udelenia azylu z humanitných dôvodov nezaoberal neobstojí. V zmysle § 6 ods. 3 zákona o azyle je navrhovateľ povinný uviesť pravdivo a úplne všetky skutočnosti súvisiace s jeho žiadosťou o udelenie azylu a pokiaľ navrhovateľ nikdy neuvádzal, že by mu bola zo strany krajiny pôvodu odmietnutá zdravotná starostlivosť resp. že by bola nedostatočná a teda v konaní nenaznačoval a ani nepreukazoval skutočnosti odôvodňujúce poskytnutie azylu z humanitných dôvodov a o takýto ani nežiadal, odporcovi nemožno vyčítať (1Sž/19/2009), že žiadosť navrhovateľa o poskytnutie medzinárodnej ochrany z humanitných dôvodov nevyhodnocoval a následne neudelil.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so skutkovými ako aj právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý dostatočne obsažným spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle a nesplnil podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany a preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.